

Hra
s poštačkou

J

ak už jsme prozradili, Conan byl dobrým venkovním hlídačím psem. Časem se stal vyhlášeným hlídačem v celém okolí. O tom se také přesvědčila poštačka, která doručovala poštu v místním rajónu a tedy i do domu, kde na zahradě hlídal právě on. Když se poprvé seznámili, předvedl jí Cony, že je opravdový hlídač a svoji roli bere naprosto vážně. Poštáci tu v jakémkoli počasí rozváželi poštu na jízdnicích pracovních kolech. Na jaře, v létě, na podzim, ale i v zimě. Prostě po celý rok. Poštovní zásilky měli vložené v poštácké brašně, ale i v košíku upevněném vpředu nad blatníkem kola. Neumíte si představit, když venku mrzlo, bylo minus deset, někdy i více stupňů mrazu, jezdit v takové zimě na kole a držet se studených řídítek. Když přitom ledový vítr fičel, až mráz zalézal za nehty i přes pracovní rukavice. Musela to být hodně náročná práce.

Jednou na podzim dopoledne přijela k domu poštačka. Seskočila z kola, opřela ho o stojánek a přistoupila k brance plotu. Chystala se vhodit psaní do kovové schránky, najednou však uslyšela a pak i uviděla přibíhat velkého černého psa. S výhruzným štěkotem a hrozivými skoky na dřevěný plot ji upozorňoval, aby to nedělala. Zuřivé chování psa ji natolik překvapilo, že se lekla a upustila všechny dopisy na zem. Snažila se je rychle sesbírat a vhodit dovnitř, ale jakmile se znovu přiblížila ke schránce a dotkla se jí, pes začal štěkat ještě zuřivěji a opět skákal na plot. To poštačku ještě více vylekalo a vystrašilo. Vlasy jí děsem pomalu stály na hlavě a v obličeji zbledla. Snažila se uklidnit, ale ruce ji vůbec neposlouchaly. Třepaly se jako papírové holubičky v průvanu. V hlavě se jí vybavila slova starších kolegyně, které vyprávěly děsivé příběhy o napadených a pokousaných spolupracovnicích agresivními psy. Z velkého psa šla skutečná hrůza! Nakonec se jí podařilo s velkým úsilím vhodit dopisy do schránky. Rychle pak naskočila na kolo a ujížděla od černého hrůzostrašného hafana pryč.

Pošta do domu, kde hlídal tento zuřivý pes, přicházela pravidelně dvakrát nebo třikrát v týdnu.

Další den, kdy k nám poštačka přijela, se opakoval téměř stejně. Opět jsem jí předvedl stejné divadlo. Krvelačnou bestii, skákající na plot s hrozivým štěkotem. Dnes to vypadalo, že dostane pracovnice pošty přinejmenším infarkt. Jakmile se přiblížila k plotu, ještě děsivěji jsem štěkal a vrčel. Podařilo se mi ji tak vystrašit, že s úlekem vykřikla a nadskočila. Pak se zdálo, že na několik vteřin dokonce ztoporněla. Po chvilce se vzpamatovala a snažila

se vhodit psaní do schránky. Trvalo jí to však věčnost, já jsem mezitím štěkal, až mi hlasivky praskaly. Přitom jsem na ni cenil své velké ostré zuby a vrčel jsem, až mi tekly sliny. Vůbec nevím, kde se to ve mně vzalo.

Po čtrnácti dnech už mě nebavilo pošťačku tolik strašit. Cítil jsem sice, že má ze mě stále veliký strach, přesto jsem se přestal chovat jako krvelačný, neovladatelný psisko a štěkal jsem jen jako normální hlídací pes. Během času jsem v hlídání hodně polevil. V dopoledních hodinách, kdy k nám pošťačka pravidelně přijížděla, jsem ji s velkým zájmem očekával a vymýšlel různé strategie, jak ji zase nečekaně vylekat a tím si zpestřit dopoledne.

Jednoho dne opět přijela doručovatelka k našemu domu. Jak to obvykle dělávala, zaparkovala kolo před brankou, opřela ho o zrezivělý stojánek a pomalou chůzí se přibližovala k plotu. Ale co to? Psa nikde neviděla. Doufala a myslela si, že se hafan bude vyhřívat na sluníčku na druhé straně zahrady za domem na slunné terase. Proto se potichu přiblížila k brance v plotu, jakmile se však dotkla schránky a chtěla zvednout vrchní poklop, zjistila, jak se zmýlila. Ležel jsem schovaný těsně u plotu a tisknul se k podezdívce tak, aby mě neviděla. V tom okamžiku jsem vyskočil na všechny čtyři, pak na zídku plotu a hluboce na ni bafnul. Pošťačka se tak strašně lekla, že hlasitě vykvikla: „*Jé, ty jsi zase tady.*“ Dopadlo to přesně tak, jak jsem si naplánoval. Byl jsem se svým výstupem naprosto spokojený, až jsem se musel za ten výkon pochválit. Listonoška nevěřicně zaklela: „*To snad není možný, ten pes si se mnou hraje.*“ Vhodila rychle noviny a dopisy do kovového kastlíku a kvapně utíkala ke kolu. Ujížděla pryč od našeho

plotu, jak jen jí kolo dovolovalo. Byla rozzlobená na mě, ale hlavně na sebe, že se tak lekla a nechala se přelstít tím velkým černým čoklem.

Poklidně se jí pracovalo pouze v létě, když Conanova smečka odjela na dovolenou k moři a on trávil několikadenní pobyt na chalupě u páničkových rodičů. Nečekaný klid byl nezvyklý, avšak příjemný. Jenže tyto dny rychle uběhly a přišel ten, kdy Conan nedočkavě opět vyčkával za plotem a vymýšlel nejlepší způsoby, jak poštačku překvapit.

Jednou v dopoledním letním počasí doručovatelka přijela a už zdáli vyhlížela, jestli mě někde uvidí, nikde mě však neviděla. Čekal jsem na ni jako obvykle schovaný, ale pokaždé jinde, aby nevěděla, odkud se vynořím. Z dálky jsem slyšel ten známý vrzavý zvuk jejího kola. Tentokrát jsem byl příkrčený u živého zeleného plotu. V tom pravém okamžiku jsem vykoukl ze schovky za keřem, a pak se nenápadně připlížil podél dřevěného plotu k zídce. Jakmile poštačka položila ruku na schránku, rychle jsem vyskočil a vystrčil svoji černou hlavu. Hluboce jsem na ni bafnul: „*Haff, haff.*“ No a co myslíte, ona zase vyjekla a lekla se.

Podobnou scénku jednou sledovala z okna překvapená panička. Conan se pomalými pohyby přibližuje k doručovatelce schovaný těsně u plotu, pak najednou vyskočí vysokým prohnutým skokem ve tvaru osmičky směrem k poštačce a hluboce štěkne. Panička to všechno vidí, vyjde ven a nevěří vlastním očím, co to ten jejich pes provádí. Paní si jí s úlevou postěžuje: „*Já si vždycky myslím, že se toho vašeho psa už neleknu, ale on mě pokaždé nějak jinak nachytá a překvapí.*“ Conan kouká šibalsky na panič-

ku a pak na doručovatelku a oči mu samou radostí jezdí z jedné na druhou. „Věřte nebo nevěřte, ale tyto hry mezi doručovatelkou a mnou trvaly několik let. Až do té doby, než se listonoška tou poštáčkou rutinou unavila a našla si jinou práci. Později ji nahradila nová, mladá. Jenže s ní už není taková zábava, protože se psů vůbec nebojí a ani neleká. A tím pro mě najednou skončily zábavné hrátky s lekající se paní listonoškou.“

